Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΈΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Ἠαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαρτίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 14*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (*Συνέχεια*)

Μεγάλη ἀπόφασις

— Τί μάθημα μοῦ δίδεις κόρη μου! εἶπεν ἡ κ. Ριονσαὶ μὲ σοβαρότητα. Ἐγὼ παραδόθηκα ἀνάνδρως εἰς τὴν θλίψιν. Ἐβυθίσθηκα ζωντανὴ εἰς ἕνα ὕπνο ληθαργικό, τὸν ὁποῖον ἐπροκαλοῦσα μὲ ἄσχημα μέσα, γιὰ νὰ μοῦ ἀφαιρῇ κάθε συναίσθησι τοῦ παρερχομένου καιροῦ. Καὶ σεῖς, δυστυχισμένα μου παιδιά, ἐπολεμούσατε μόνα σας, γενναῖα, μὲ τὴν ἀμοιβαία σας ἀγάπη, χωρὶς τὴν δική μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐντεύτοις εἴχατε κάθε δικαίωμα.

—Ὦ, μητερούλα! γι' ἀγάπη σου καὶ γι' ἀγάπη τοῦ μπαμπᾶ τὰ κάμναμε ὅλα!

— Ναί, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς βοηθήσω κ' ἐγώ. Πῶς κατωρθώσατε νὰ ζήσετε ἔτσι χωρὶς διεύθυνσι, στὸ μεγάλο αὐτὸ ἀκαλλιέργητο κτῆμα; Θὰ εἶνε ὅλα ἐγκαταλελειμμένα, ἄνω - κάτω! Δυὸ παιδιὰ ὁλομόναχα!..

— Ἀπατᾶσαι, μητερούλα! Ἤμεθα παιδιὰ πρὶν ἀρρωστήσῃς· ἀλλὰ ἡ εὐθύνη ποῦ μᾶς ἐβάρυνε κατόπιν, ἔλαμε τὸν Πέτρο ἄνδρα καὶ μένα γυναῖκα. Θὰ τὸ ἰδῆς! Κ' ἐγώ, πρὶν φύγῃ ὁ Πέτρος, ἤμουν ἀκόμη κοριτσάκι, γιατὶ ἐκεῖνος εἶχεν ὅλη τὴ διεύθυνσι καὶ τὴν ἐξουσία. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε, τὴν ἐργασία του τὴν κάμνω ἐγώ. Φαντάσου, μαμμά, ὅτι ἐγὼ ἀντιπροσωπεύω τὸν μπαμπᾶ!

— Τί ἀνανδρία ἡ δική μου! ἐψιθύρισεν ἡ Μάρκελλα. Ἐξ αἰτίας μου τὰ παιδάκια μου δὲν ἐχάρηκαν τὴν ὡραίαν παιδικήν των ἡλικίαν. Πόσο μέμφομαι τὸν ἑαυτό μου!

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, μαμμά! Μήπως τὰ παιδικά μας χρόνια δὲν ἐπέρασαν ἥσυχα κ' εὐτυχισμένα μέχρι τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ πατέρα μας; Πόσα ἄλλα παιδιὰ δὲν ἐχάρηκαν οὔτε τόσο! Λοῦσα, διασκεδάσεις, ὡραῖα μαθήματα, καὶ τί δὲν εἴχαμεν! Ἐπειτα, σᾶς ἤλθαμεν ἐδῶ, ἐφαντάσθημεν ὅτι εἴμεθα μικροὶ Ροβινσῶνες. Ἡ Ροχέττη ἦτο τὸ ἐρημονῆσι μας καὶ διασκεδάζαμε μὲ τὴν ποικίλη ἐργασία. Ἐκτὸς τῆς ἀνησυχίας ποῦ εἴχαμε γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὸν μπαμπᾶ, ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς. Τῶρα μόνον ποῦ ἔφυγε καὶ ὁ Πέτρος, τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Δύο Ροβινσῶνες εἶνε ὡραῖο... ἀλλὰ ἕνας, ὁλομόναχος, ὤ, εἶνε ἄσχημο!..

— Ὦ, παιδιά μου! ἀνέκραξε μὲ ζωηρότητα ἡ Μάρκελλα· εἶσθε ἄγγελοι!

— Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς κάτι, μαμμά;.. κάτι ποῦ πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ;..

— Τί πρᾶγμα:

— Νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὴν ξανακοιμηθῇς... νὰ ζήσῃς μαζί μου... θέλεις;

— Ναί, ναί, Καμίλλη μου, θέλω! Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ντισταθῶ εἰς τὴν νάρκην καὶ θὰ ζήσω γιὰ σένα... νὰ σὲ συντροφεύω τοὐλάχιστον, ἀφοῦ δὲν εἶμαι ἱκανὴ γιὰ ἐργασία.

—Ἐργασία! ἀνέκραξεν ἡ Καμίλλη γελῶσα· ἡ μαμμὰ νὰ ἐργασθῇ; ἡ λατρευτή μου μαμμάκα, μὲ τὰ μεταξωτά της χέρια, μὲ τὰ ὡραῖα της φουστάνια, νὰ κάμνῃ δουλειές;... Τί ἀστεῖο! τί ἀνήκουστο! Ἐργάζονται λοιπὸν οἱ ὡραῖες βασίλισσες τῶν παραμυθιῶν;

—Καμμιὰ φορά...

—Ἄ, ὄχι! Τὸν παληὸ καιρὸ μπορεῖ· στὴν ἐποχή μας ὅμως, οἱ ὡραῖες κυρίες σὰν καὶ σένα βλέπουν τοὺς ἄλλους νὰ ἐργάζωνται καὶ τοὺς ἐνθαρρύνουν μὲ χαμόγελα καὶ μὲ φιλιά. Ὦ, τί εὐτυχία! ἀνέκραξεν ἔξαφνα εἰς μίαν ἔκρηξιν χαρᾶς, ἐναγκαλιζομένη τὴν μαρκησίαν· (*) σὲ ξαναυρί-

«Ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο θεμένη ἡ βαρκούλα...»
(Σελ. 118, στ. γ'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα πρ. φύλ. σ. 112.

σκω λοιπόν, μητερούλα μου; Δὲν θὰ εἶμαι πιὰ μόνη; θὰ ἔχω τὴν μητέρα μου;

Ἐξημέρωνε. Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἔκαμε τὴν λάμπαν νὰ ὠχριάσῃ καὶ ἡ Καμίλλη τὴν ἔσβυσε.

—Κοιμήσου τώρα, μαμμά, εἶπε, γιατὶ θὰ εἶσαι πολὺ κουρασμένη. Ἐγὼ πρέπει νὰ κατέβω στὴν αὐλή, γιατὶ οἱ πετεινοί μου μὲ κράζουν. Τοὺς ἀκοῦς, τοὺς φαγάδες;

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ριονσαί· δεκαπέντε μῆνες κοιμοῦμαι, δὲν νυστάζω πιά. Ἄφισέ με νὰ ἔλθω μαζί σου. Αὐτὸ θὰ μὲ διασκεδάσῃ καὶ θὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐνδιαφερθῶ διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων.

— Τότε νὰ σοῦ φορέσω ψηλὰ παπούτσια, γιατί, ξέρετε, τὰ μεταξωτὰ σκαρπίνια δὲν εἶνε γιὰ τὴν πρωϊνὴ δροσιά...

Ἐβοήθησε τότε τὴν μαρκησίαν νὰ φορέσῃ τὰ κυνηγετικά της ὑποδήματα καὶ ἔπειτα κατῆλθον καὶ αἱ δύο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΑΠΟ ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ ΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΙΝ

Ἡ περιοδεία

Ἡ Καμίλλη ὡδήγησε κατ' ἀρχὰς τὴν μητέρα της εἰς τὸν ὀρνιθῶνα.

Ἡ νοικοκυρούλα ἦτο γνωστοτάτη εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν πτερωτὸν μικρόκοσμον.

«Εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν πτερωτὸν μικρόκοσμον...» (Σελ. 118, στ. α'.)

Ὅταν ἔφθασε μὲ τὴν Ὀνωρίναν, κρατοῦσαν δύο κουβάδες γεμάτους τροφήν, πετεινοί, κλῶσσες καὶ κλωσσοπούλια τὴν περιεκύκλωσαν μὲ βίαν.

Μερικὰ ἡμέρα περιστέρια ἐπέταξαν εἰς τοὺς ὤμους της καὶ εἰς τὸ κεφάλι της, καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα διεσκέδασεν ὑπερβολικὰ τὴν κυρίαν Ριονσαί, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν τὸ εἶχεν ἰδῇ.

Ἡ χαριτωμένη σκηνὴ ἐπανελήφθη εἰς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς, τὸ προωρισμένον διὰ τὰς νήσσας, αἱ ὁποῖαι ἀνερχόμεναι τώρα εἰς τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τῶν τριακοσίων, διέσχιζαν κολυμβῶσαι νωχελῶς τὰ νερὰ τῆς τάφρου.

Εἶχον ἐξημερωθῆ τόσον, ὥστε μόλις παρεμέριζαν ὁσάκις ἡ Καμίλλη ἔκαμνεν ἐκεῖ τὸν περίπατόν της μὲ τὴν ὡραίαν βαρκούλαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Πέτρος μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κηπουροῦ καὶ τοῦ Δυρᾶν. Ἔπρεπε μάλιστα νὰ κωπηλατῇ μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ τὰς κτυπᾷ.

Γοητευμένη ἡ μαρκησία, ἐζήτοῦσε πληροφορίας μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

— Μὰ γιατὶ ἀγοράσατε τόσα πουλιά; ἐρωτοῦσεν.

— Δὲν τἀγοράσαμε, μητερούλα, τὰ βγάλαμε μεῖς! Ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὲς κλωσσομηχανές μου. Νά! ὑπάρχουν μέσα 'ς αὐτὲς πεντακόσια αὐγὰ ποὺ θὰ βγοῦν σὲ τρεῖς ἡμέρες. Πρέπει νὰ γεμίσω τὴ λάμπα, εἶνε ὥρα.

— Καὶ τί χρησιμεύει αὐτὴ ἡ λάμπα;

— Διὰ νὰ διατηρῇ ζεστὸ τὸ νερό, στὴν ἴδια πάντοτε θερμοκρασία, διὰ τὴν ἐπώασιν. Τὸ ζεστὸ νερό, βλέπεις, ἀναπληροῖ ἐδῶ τὴν θερμότητα τῆς κόττας. Ἔτσι μπορεῖ νὰ βγάζῃ κανεὶς πολλὰ αὐγὰ διαμιᾶς.

— Μὰ εἶνε θουμάσιον!

—Ἴδές, μαμμά· ἐδῶ μέσα ἀνατρέφονται τὰ πουλάκια. Ἔχω τώρα ἑκατὸν εἴκοσι, τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν ἔξω, ὅταν τὰ ἄλλα, τὰ νεογέννητα, θὰ χρειασθοῦν τὴ θέσι τους.

— Ὡραῖα! Μὰ τί τὰ κάμνεις ὅλ' αὐτά, κόρη μου;

— Τὰ πουλῶ! Νά, ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα ποὺ βόσκουν ὁλοένα στὴν αὐλή, θὰ διαλέξω καμμιὰ πενηνταριὰ καὶ θὰ τὰ πουλήσω χονδρικῶς εἰς ἕνα ἔμπορον, ὁ ὁποῖος στέλλει καθεμέρα πουλιὰ σφαγμένα καὶ μαδημένα στὸ Παρίσι. Μοῦ τὰ πληρώνει τέσσερα φράγκα τὸ ἕνα. Θὰ πάρω λοιπὸν διακόσια φράγκα. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας θὰ πουλήσω ἄλλα τόσα. Ἀργότερα θὰ πουλήσω πάπιες. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ζῇ κανεὶς ὡραῖα ἔτσι, καὶ μάλιστα κάμνει καὶ οἰκονομίες.

—Ἀγαπητή μου κόρη, σ' ἀκούω νὰ μιλῇς καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ὀνειρεύομαι. Σεῖς οἱ δυό, μικρούλια μου, τὰ κάματε ὅλ' αὐτά; Καὶ τώρα σὺ ὁλομόναχη ἐξακολουθεῖς νὰ τὰ διευθύνῃς ὅλα;

— Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἀκόμη, μαμμά! ἀνέκραξεν ἡ Καμίλλη φαιδρά. Ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὸ σπιτάκι τῶν κουνελιῶν. Τὸ ἔκαμε μόνος του ὁ Πέτρος.

— Πῶς; ὁ Πέτρος ἔγεινε καὶ μαραγκός;

—Ἀπ' ὅλα ἔγεινε ἐδῶ—πέρα ὁ Πέτρος. Ἔχει μιὰ ἐπιτηδειότητα μοναδική. Φαντάσου ὅτι κατεσκεύασε καὶ μιὰ βαρκούλα.

— Παιχνίδι βέβαια...

—Καθόλου παιχνίδι. Βαρκούλα ἀληθινή, μὲ τρεῖς θέσεις, μὲ μιὰ κόφφα μπροστὰ γιὰ τὸ ψάρευμα, μὲ τὰ κουπιά της, μὲ ὅλα.

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ κάματε τὴν τρέλλαν νὰ μπήκατε σὲ τέτοια βάρκα!,.

— Ὦ, πολλὲς φορὲς μάλιστα. Στὴν ἀρχὴ τὴν ἐτοκίμασε ὁ Πέτρος μὲ τὸ Γιαννιὸ καὶ μὲ τὸν Δυρᾶν. Πήδησαν μέσα, ἔσκυψαν, προσπάθησαν νὰ τὴν κάμουν νὰ ναποδογυρισθῇ. Ξεύρουν καὶ οἱ τρεῖς κολύμπι καὶ δὲν ἐφοβοῦντο τίποτε· ἀλλὰ ἡ βαρκούλα δὲν ἀναποδογυρίζε μὲ κανένα τρόπο. Ἀπὸ τότε κάθε μέρα, ἐκτὸς ὅταν ἦτο πολὺ κακὸς καιρός, κάμναμε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὸ γῦρο τοῦ πύργου.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶσαι μονάχη;

—Ἐξακολουθῶ, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶνε πιὰ τόσο διασκεδαστικό. Ὅλο τὸν καιρὸ συλλογίζομαι τὸν Πέτρο ποῦ δὲν γράφει καθόλου...

Ἡ φωνὴ τῆς Καμίλλης ἠλλοιώθη. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὴν μητέρα της, συνεκράτησε τὴν συγκίνησίν της.

Μετὰ τὴν καταστροφήν, ἡ ἄνεσις.

Ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο δεμένη ἡ βαρκούλα. Ἕνας μικροσκοπικὸς μῶλος ἐπροχωροῦσεν εἰς τὸ νερὸν τῆς πλατείας τάφρου. Ἡ βαρκούλα, χαριτωμένη, χρώματος ἀνοιχτοπρασίνου καὶ ροδινοῦ, ἔφερεν ἐμπρὸς τὸ ὄνομα «ΕΛΠΙΣ», ἀπὸ πίσω τὴν χρονολογίαν τῆς καθελκύσεώς της καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κόφφαν τοῦ ψαρεύματος τἀρχικὰ τῶν ἀδελφῶν Π καὶ Κ. Καλοδεμένη, πισωμένη μέχρι τῆς ἰσάλου γραμμῆς, πισωμένη καὶ ἀπὸ μέσα, ἐνέπνεε τόσην ἐμπιστοσύνην, ὥστε ἡ μαρκησία ἠσθάνθη ἐπιθυμίαν νὰ τὴν δοκιμάσῃ.

Ἐσυμφώνησαν νὰ κάμουν ἕνα ὡραῖον περίπατον μὲ τὴν βαρκούλαν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Κατόπιν ἐπέστρεψαν διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ κουνέλια, τὰ ὁποῖα ἐσκιρτοῦσαν κατὰ ἑκατοντάδας, χωρισμένα καθ' ἡλικίας εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ «παλατιοῦ» των, ὅλα ἐκβάλλοντα εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου κάθε ἡλικία εἶχε μικρὸν περιφραγμένον μέρος εἰς τὸ ὕπαιθρον.

— Εἶνε πολὺ ἐπικερδὴς αὐτὴ ἡ κτηνοτροφία, εἶπε σοβαρὰ ἡ Καμίλλη. Ἡ τροφὴ τῶν κουνελιῶν δὲν στοιχίζει πολύ, μεγαλόνουν γρήγορα, εἶνε νόστιμα καὶ πωλοῦνται εἰς καλὴν τιμήν.

— Κερδίζετε λοιπὸν ὅσα φθάνουν διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ὦ, καὶ περισσότερα! ἀπήντησεν ἡ Καμίλλη.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΟΔΥΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 104.)

Ἀλλ' οἱ πλήρεις χάριτος ρώωνες καὶ τὰ χείλη της ἐμαρτύρουν τὴν λεπτοτέραν γυναικείαν τρυφερότητα, τὴν εὐγενεστέραν καλωσύνην. Ἡ Ὀδύνη ἀκίνητος τὴν παρετήρει, ὅτε δύο θουμάσιαι φαιοὶ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῆς καὶ βαθεῖα εὔηχος φωνὴ εἶπεν:

—«Ἔλα λοιπὸν μέσα, παιδί μου, τόσον καιρὸν σὲ περιμένω!»

Ἔκπληκτη ἡ Ὀδύνη εἰσῆλθε· ποτὲ δὲν τῆς εἶχαν ἀπευθύνει τέτοια λόγια! Αἴφνης δύο βραχίονες τὴν ἀγκάλιασαν, ἡ ἀγνώστη γυναῖκα τὴν ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων της, τὴν ἐφίλησε καὶ εἶπεν:

—«Ἀγαπητή μου Ὀδύνη! Ἔπρεπε τέλος νὰ μ' εὕρῃς· ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα νὰ σὲ ζητήσω, διότι ποτὲ δὲν πηγαίνω εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν μὲ προσκαλοῦν. Εἶμαι ἡ μητέρα Ὑπομονὴ καὶ κάθημαι ἐδῶ. Ἀκούω πάντοτε καὶ ποτὲ δὲν κοιμοῦμαι. Ἡ λίμνη μοῦ φέρει τὰς φωνὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ καλοῦν. Συχνά, πολὺ συχνά, πηγαίνω ἐπὶ τὰ ἴχνή σου, ἀλλὰ δυστυχῶς ὄχι πάντοτε».

Ἡ ρυτὶς τοῦ μετώπου της ἔγεινε βαθυτέρα. Ἡ Ὀδύνη ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ της στήθους.

—«Ὦ ἔλα, μεῖνε πάντοτε μαζί μου!» τὴν παρεκάλεσε χαμηλοφώνως.

—«Ὄχι, παιδί μου· ὅταν μὲ φωνάζῃς, τότε θὰ ἔρχωμαι, καὶ ἅμα εἶμαι κουρασμένη, ἔρχου νὰ μ' εὑρίσκῃς σύ. Ἐγὼ ἔχω νὰ γράφω τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς· ἡ ἐργασία αὐτὴ μὲ ἀπασχολεῖ πολύ».

Ἡ μικρούλα Ὀδύνη ἔμεινεν ὅλην τὴν νύκτα πλησίον τῆς φρονίμου μητέρας καὶ τὸ πρωὶ ἀνεχώρησε δυναμωμένη. Οἱ ἀγροὶ ἦσαν καταπράσινοι καὶ ἀνθισμένοι,—ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ὁ Ὀδύνη παρετήρησε τὰς παπαρούνας καὶ ἐσκέφθη: «Καϊμένα λουλούδια· τώρα ἀνθεῖτε χαρωπὰ καὶ λάμπετε εἰς τὸν ἥλιον· καὶ ἐντούτοις σήμερον θὰ σᾶς ξερριζώσουν!»

Μία ὡραία κόρη ἐστέκετο μόνη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐθέριζε γρηγορώτερα καὶ ἀπὸ τρεῖς ἄνδρας.

—«Καλημέρα, χλωμό μου κοριτσάκι, ἐφώναξε πονηρά, ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς».

Καὶ συγχρόνως ἔτρεξε πρὸς τὴν Ὀδύνην, ἐνῷ αἱ πλεξοῦδες της ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὰ γαλανά της μάτια ἐγελοῦσαν ὅπως αἱ Ἰλαραὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

—«Μὰ ποιὰ εἶσαι λοιπόν; ἠρώτησεν ἐκπληκτη, ὅταν εἶδε τοὺς σκοτεινοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ὀδύνης.

—«Εἶμαι ἡ Ὀδύνη, καὶ πρέπει πάντοτε νὰ περιπλανῶμαι·— καὶ σὺ ποιὰ εἶσαι;»

—«Εἶμαι ἡ Ἐργασία, δὲν τὸ βλέπεις; Δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι ὑγιὴς καὶ τί δυνατὰ χέρια ποῦ ἔχω;»

Καὶ λέγουσα αὐτά, ἥρπασεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της τὴν Ὀδύνην, ὡσὰν νὰ ἦτο μωρὸ παιδὶ καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ, γελῶσα καὶ φωνάζουσα μὲ χαράν.

Ἐλαφρὸν ρόδινον χρῶμα διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ὀδύνης, ἡ ὁποία εἶπε χαμογελῶσα:

—«Ἔλα μαζί μου. Ἐγὼ δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀναπαύωμαι, καὶ ἐντούτοις εἶμαι συχνὰ τόσον κουρασμένη!»

—«Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, ἀγαπητή μου ἀδελφούλα, διότι ἐγὼ πρέπει νὰ κοιμοῦμαι, διὰ νὰ εἶμαι πάλιν δροσερὰ τὴν ἑπομένην. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ εὑρίσκομαι παντοῦ καὶ πρέπει νὰ γελῶ, καὶ ἐὰν ἔβλεπα πολὺν καιρὸν τὰ μάτια σου, τότε τὸ γέλιο μου θὰ ἔσβυνε. Ἀλλ' ἅμα μὲ φωνάζῃς, θὰ ἔρχωμαι καὶ θὰ μένω ἐκεῖ ἀπ' ὅπου σὺ θὰ φεύγῃς, διὰ νὰ δίδω πάλιν τὴν ὑγείαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.»

Καὶ ἡ Ὀδύνη ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της πρὸς τὴν λαμπυρίζουσαν πρωΐαν, διὰ μέσου τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἡ Ὑπομονὴ καὶ ἡ Ἐργασία ἐτήρησαν τὴν ὑπόσχεσίν των καὶ ἔγειναν οἱ πιστοί της σύντροφοι. Συχνὰ συνηθροίζοντο τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς λίμνης, καὶ ἐδιάβαζαν ἢ ἔγραφαν μαζὶ τὸ Βιβλίον τῆς Ζωῆς.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ὁ Δεληγιάννης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τετραπέρατους πολιτικοὺς τῆς Ἑλλάδος, ἔλεγεν ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε τὸ βαρόμετρον τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Πηγαίνουν πάντα μὲ τὸ ρεῦμα. Ἂν φωνάζουν «ἐλιά», θὰ βγῇ ἡ «ἐλιά». Ἂν φωνάζουν «κορδόνι», θὰ βγῇ τὸ «κορδόνι». Τὰ παιδιὰ ποῦ παίζουν εἰς τὸν δρόμον, ἀντιπροσωπεύουν τὸ γνήσιον φρόνημα ὅλης τῆς γειτονιᾶς, ὅλης τῆς πόλεως, ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Διὰ νὰ τὸ μάθῃς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὰ ἐρωτήσῃς.

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Δεληγιάννης. Καὶ τὰ ἐνθυμήθηκα αὐτὰς τὰς ἡμέρας ποῦ βλέπω εἰς τοὺς δρόμους τόσα παιδιὰ καὶ παιδάκια φανατισμένα μὲ τὰ κόμματα, νὰ φωνάζουν ἄλλα «Ράλλαρος» καὶ ἄλλα «Βενιζέλαρος». Ρά, ρά, ρά! καὶ βέ, βέ βέ! Δὲν ἐνδιαφέρομαι ποῖος θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἐκλογάς, διὰ νὰ ἐξετάσω τί ὄνομα φωνάζουν περισσότερον τὰ παιδικὰ στόματα, μὲ ποῖον κόμμα εἶνε τὰ περισσότερα παιδιά. Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε αὐτὴ ἡ πολιτικομανία τῶν παιδιῶν. Δὲν εἶνε μόνον τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου ποῦ φωνάζουν, ποῦ τρέχουν εἰς τὰς διαδηλώσεις, ποῦ στολίζονται μὲ εἰκόνας καὶ μὲ σύμβολα καὶ ποῦ μουντζουρώνουν τοὺς τοίχους μ' ἐπιγραφάς. Εἶνε καὶ πολλὰ παιδιά, νοικοκυρόπουλα, μαθηταί. Καὶ δὲν εἶνε μόνον παιδιὰ μικρᾶς ἡλικίας, αἱ ἐκδηλώσεις τῶν ὁποίων ἔχουν χαρακτῆρα παιχνιδιοῦ. Εἶνε καὶ παιδιὰ μεγαλήτερα, ἔρηβοι, νέοι. Αὐτοὶ δὲν παίζουν. Ἐνθουσιάζονται μὲ ὅλην των τὴν συβαρότητα. Ὁμιλοῦν σὰν μεγάλοι, καὶ οἱ μεγάλοι πολλάκις τοὺς ἀκοῦουν μὲ προσοχή. Διότι πολλοὶ εἶνε ἐξυπνοι, ζωηροί, εὐγλωττοι, ἐνήμεροι εἰς τὰ πολιτικά, γνωρίζοντες ὅλας τὰς λεπτομερείας...

Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; Αὐτὸ μὲ λυπεῖ πολύ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἔβλεπα παιδιὰ τόσον πολιτικομανή. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὰ ἔβλεπα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν νὰ γυμνάζωνται εἰς τὸν ἄχαριν ρόλον τοῦ ἐκλογέως-κουμπάρου ἢ τοῦ ὑποψηφίου δημαγωγοῦ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὰ ἔβλεπα νὰ χάνουν τὸν καιρόν των μὲ τὸ νὰ διαβάζουν τὰ κύρια ἄρθρα καὶ τὰς ἐκλογικὰς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων. Οὔτε νὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ ἐκλογικὰ κέντρα, συγχρωτιζόμενοι μὲ τοὺς μπράβους καὶ τοὺς ἄλλους παλιανθρώπους τῶν διαφόρων κομμάτων. Αὐτὸ εἶνε μία διαφθορὰ ἀπὸ τὰς χειροτέρας. Καὶ ὅσην κακὴν ἐντύπωσιν μοῦ κάμνει ἕνα παιδὶ ποῦ καπνίζει, ἢ χαρτοπαίζει, τόσην μοῦ κάμνει καὶ ἕνα παιδὶ ποῦ συζητεῖ πολιτικὰ καὶ ἀκολουθεῖ τὰς διαδηλώσεις. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἀπὸ αὐτὸ ἔχουν ὠφέλειαν οἱ πολιτικοὶ καὶ ἂν ἠμποροῦν νὰ ἐξάγουν συμπεράσματα ὡς τοῦ μακαρίτου Δεληγιάννη. Ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἤθελα, ἦτο νὰ ἔλειπεν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ «βαρόμετρον». Τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰνακατεύωνται εἰς τὰ πολιτικά. Τὰ μικρότερα ἂς ἔχουν ἄλλα παγνίδια. Τὰ μεγαλείτερα ἂς ἔχουν ἄλλας ἀσχολίας. Ὑπάρχουν τόσαι ὡραῖαι διὰ τὴν ἡλικίαν των! Ὑπάρχουν τόσα πράγματα καὶ ζητήματα τοῦ κύκλου των, διὰ τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ ἐνθουσιάζωνται καὶ νὰ φανατίζωνται! Ἡ πρόωρος πολιτικομανία εἶνε σύμπτωμα κάκιστον. Τὸ παιδὶ ποῦ πάσχει ἀπὸ αὐτήν, σημαίνει ὅτι δὲν τραβᾷ καλὸν δρόμον. Εἰμπορεῖ νὰ φοβηθῇ κανεὶς ὅτι δὲν θὰ κυττάξῃ ἡσυχα τὴν δουλειάν του, δὲν θὰ μαθῇ πολλὰ γράμματα, δὲν θὰ ἐξασφαλίσῃ ἐργασίαν καὶ στάδιον, ἀλλὰ θὰ γίνῃ ἕνας ὀκνηρός, ἕνας ἀμαθής, ἕνας κατεργάρης, ὅπως αὐτοὶ ποῦ ἀφοσιώνονται εἰς τὰ κόμματα καὶ χωρὶς καμμίαν ἀξίαν, ζοῦν εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

Κατόπι διέταξε μίαν από τας χωρικάς νά ζώσῃ τὸν νέον ἱππότην μὲ τὸ ξίφος του, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἔκαμε μὲ τὴν μεγαλειτέραν σοβαρότητα, διότι ἡ ἀνάμνησις τῆς γοργότητος μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχε τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον ἀγωγιάτην καὶ ἡ ἀταραξία του ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν πετρῶν, τῆς ἀφήρεσε κάθε διάθεσιν ἀκαίρου ἰλαρότητος. Ἡ σύντροφός της τοῦ ἔδεσε τοὺς ὀπτερνιστῆρας του, ἐπεῖνος δὲ ηὐχαρίστησε καὶ τὰς δύο θερμῶς καὶ πομπωδῶς. Μόλις δὲ τοῦ ἔφεραν τὸν Ἀχαμνόωντα, τὸν ὁποῖον ἐσέλλωσαν γρήγορα γρήγορα, ὁ Δὸν Κιχώτης ἠσπάσθη τὸν πανδοχέα καὶ τῷ ἐξέφρασε τόσῳ πολλὰς καὶ στομφώδεις εὐχαριστίας, διότι εἶχε τὴν εὐγενῆ κολωσύνην νὰ τὸν κάμῃ ἱππότην, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ πληρωμὴν δι' ὅσα εἶχαν φάγῃ τὸ ἄλογον καὶ ὁ καβαλλάρης, ἐχάρη δὲ εἰλικρινῶς ὅταν τοὺς εἶδε νἀπομακρύνωνται, τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἐξημέρωνεν ἡ αὐγή, δροσερὰ καὶ ροδόχρους, ὅταν ὁ Δὶν Κιχώτης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ κέλητός του πρὸς τὸ μέρος τῆς σίκιας του. Τῷόντι, ὅσον ἀνυπόμονος καὶ ἂν ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ χωρὶς ἀναβολὴν τὴν περιπλάνησίν του τώρα ποῦ ἔχειροτονήθη ἱππότης, ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ πανδοχέως διὰ τὰ χρήματα καὶ τὰσπρόρρουχα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ πρῶτα εἰς τὴν σίκιαν του διὰ νὰ παραλάβῃ. Ἐκτὸς τούτου ἤθελε νὰ προμηθευθῇ κ' ἕνα ἱπποκόμον, διὰ νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς τὰ ταξείδια του. Ὅλοι οἱ πολαιοὶ ἱππόται ἠκολουθοῦντο ἀπὸ ἕνα ἱπποκόμον. Κ' ἐπειδὴ ἤξευρεν εἰς τὴν γειτονειάν του ἕνα πτωχὸν χωρικὸν μὲ γυναῖκα καὶ πολλὰ παιδιά, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ τρόμος ἐβασίλευον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δὸν Κιχώτου ἀπὸ τῆς ἐξαφνιαῖς καὶ ἀνεξηγήτου ἐξαφανίσεώς του. Αἱ δύο δυστυχεῖς γυναῖκες, ἡ οἰκονόμος του καὶ ἡ ἀνεψιά του, ἔκλαιον σὰν τρελλαί. Ἔψαξαν, ἠρεύνησαν, ἠρώτησαν παντοῦ, ἀλλὰ εἰς μάτην. Καὶ ἐπιτέλους ἐμάντευσαν σχεδὸν τί θὰ συνέβη.

— Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω, αἰδεσιμώτατε, ἔλεγεν ἡ οἰκονόμος πρὸς τὸν ἐφημέριον Περέζ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπάγῃ τὴν ἐπαύριον, ὡς γείτων, μὲ τὸν κὺρ-Νικόλαον, τὸν κουρέα-χειροῦργον, διὰ νὰ μάθουν νεώτερα· ὅσον εἶμαι βεβαία ὅτι ζῶ καὶ ὑπάρχω, ἄλλο τόσον εἶμαι βεβαία ὅτι ἐκεῖνα τὰ παληοβιβλία, τἀναθεματισμένα, ποῦ τὰ ἐδιάβαζε νύκτα-μέρα, ἐτρέλλαναν τὸν ἀφέντη μου.

— Ναί, προσέθεσεν ἡ ἀνεψιά· καὶ μοῦ κακοφαίνεται πολύ, αἰδεσιμώτατε, ποῦ δὲν ἐφροντίσαμε ποτὲ νὰ διαβάσωμε μερικά, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί γράφουν. Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὰ κάψωμε.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι κι' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἐφημέριος. Θὰ κάμω καλὰ νὰ ἔλθω αὔριο τὸ πρωὶ καὶ νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας γι' αὐτὰ τὰ βιβλία, πρὶν μᾶς κάμουν κανένα χειρότερο.

Ἐνῷ ὡμιλοῦσεν, ἐκτύπησεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἕνας χωρικὸς ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον. Ἤρχετο νἀναγγείλῃ ὅτι ἤυρεν εἰς τὸν δρόμον τὸν δυστυχῆ πλανόδιον ἱππότην εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, καὶ ὅτι τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς τὸ γαϊδουρί του, διότι ὁ κέλης δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ. Τὸ βάρος τοῦ ἱππότου τὸν συνέτριβε, ἐφαίνετο ἰσχνότερος παρὰ ποτὲ καὶ ὁ χωρικὸς ἠναγκάσθη νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὸν χαλινόν. Ὅσον διὰ τὸν ἱππέα, οἱ αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, διότι φαίνεται, τὸν εἶχαν κακομεταχειρισθῆ πολὺ κἄτι κτηνώδεις ἀγωγιάται, τοὺς ὁποίους συνήντησε καθ' ὁδόν.

— Δὲν σᾶς τὤλεγα ; ἀνέκραξε ἡ οἰκονόμος. Ὤχ, τὰ καταραμένα βιβλία !

Ὥρμησαν ἔξω εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐμπρός, ἀφέντη, εἶπεν ἡ οἰκονόμος πρὸς τὸν Δὸν Κιχώτην, κατεβῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ γαϊδουρί κ' ἐλᾶτε νὰ πέσετε στὸ κρεββάτι σας. Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ περιποίησι.

Ἐβοήθησαν τὸν δυστυχῆ ἱππότην νὰ πεζεύσῃ καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ κρεββάτι του. Καὶ ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ, τοὺς διηγήθη ὅτι εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸν ἵππον του, ἐνῷ ἐμάχετο ἐναντίον δέκα γιγάντων, τῶν πλέον κακοποιῶν ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον !

— Μπᾶ, μπᾶ ; ἔκαμεν ὁ ἐφημέριος. Εἶνε λοιπὸν ἀνακατωμένοι στὴν ὑπόθεσι καὶ γίγαντες ; Πολὺ καλά ! αὔριο βράδυ τὰ καίμε ὅλα !

Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτὰ ποῦ εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ἦτο πάρα πολὺ κουρασμένος καὶ τὸ μόνον ποῦ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ φάγῃ ὀλίγον καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ χωρικὸς ὅμως διηγήθη ὅλας τὰς λεπτομερείας ποῦ ἤξευρε, πῶς δηλαδὴ εὗρε τὸν Δὸν Κιχώτην καταπεπτωκότα ὡς πτῶμα εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου καὶ πῶς τ' ἀσυνάρτητά του λόγια περὶ πύργων, ἱππότων, πυργοδεσποινῶν καὶ γιγάντων, τὸν ἔκαμαν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ δυστυχὴς εὐπαρίδης δὲν τὰ εἶχε σωστά.

Ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ κουρεὺς ἐκράτησαν τὸν λόγον των. Ἐπῆγαν πρωὶ-πρωὶ καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τὸ κλειδὶ τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπου ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχε τὰ βιβλία του. Ἡ οἰκονόμος ἐπρότεινε νὰ ρίψουν ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὴν αὐλὴν ὅλα τὰ βιβλία ἀ-

«Ἐβοήθησαν τὸν δυστυχῆ ἱππότην...»
(Σελ. 120, στ. γ'.)

νεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως, νὰ τοὺς βάλουν φωτιὰ καὶ νὰ τὰ καύσουν μέχρι τοῦ τελευταίου· ὁ ἐφημέριος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦτο λόγιος ἄνθρωπος, δὲν συγκατετέθη νὰ ἐνεργήσουν τόσον βαναύσως, ἀλλ' ἐπέμεινεν ἀπολύτως νὰ διαβάζῃ πρῶτα τὸν τίτλον κάθε βιβλίου, ἐφ' ὅσον τὰ ἔπαιρνεν ἕνα ἕνα ἀπὸ τὸ ράφι ὁ κὺρ Νικόλας καὶ τοῦ τὰ ἔδιδεν.

Τὸ πρῶτον ποῦ ἐξήτασεν, ἦτο ἓν ἔργον παλαιόν, εἰς τέσσαρας τόμους, τὸ πρῶτον αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποῦ εἶχε τυπωθῆ εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Διὰ τοῦτο ὁ ἐφημέριος τὸ ἔβαλεν εὐλαβῶς κατὰ μέρος. Τὸ δεύτερον ὅμως ἦτο ἀπομίμησις χωρὶς καμμίαν ἀξίαν καὶ τὸ εἶδεν εὐθὺς ἅμα τὸ ἤνοιξε.

— Πάρε το, καλή μου κυρία οἰκονόμε, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα, ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ πέταξέ μού το εἰς τὴν αὐλή. Ἂς γίνῃ τὸ θεμέλιον τῆς πυρᾶς ποῦ θἀνάψωμε μετ' ὀλίγον.

Ἄλλα πολλά, τῆς αὐτῆς φύσεως βιβλία, ἠκολούθησαν τὸ πρῶτον, καὶ ἡ οἰκονόμος, ἐνθουσιασμένη ποῦ ἀπηλλάσσετο τοῦ κόπου νὰ τὰ κουβαλήσῃ κάτω, τὰ ἔπετοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον μὲ τὴν μεγαλειτέραν προθυμίαν.

Ἀφοῦ ἐπεθεώρησαν ὅλην τὴν βιβλιοθήκην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐξεχώρισαν παρὰ ὀλίγα μόνον βιβλία, ἄξια σωτηρίας διὰ τὴν πραγματικήν των ἀξίαν, καταδικάσαντες ἀμειλίκτως ὅλα τὰ ἄλλα, κατέβησαν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου περιχαρὴς ἡ οἰκονόμος τοὺς ἔβαλε φωτιάν. Οὕτως ἐτελείωσαν τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ὁ ἱππότης εἶχε σωρεύσῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ὡς θησαυρὸν πολύτιμον.

Μετὰ τ' ὁλοκαύτωμα τοῦτο, ἡ ἀνεψιὰ καὶ ἡ οἰκονόμος ἠσχίσαν νἀνησυχοῦν διὰ τὰς συνεπείας. Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Δὸν Κιχώτης ὅταν θὰ ἐγίνετο καλά, θὰ ἐσηκώνετο ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ δὲν θὰ εὕρισκε τὰ βιβλία του ; Ἐσκέφθησαν λοιπὸν ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν ἦτο νὰ κτίσουν, νὰ ἀξαλείψουν τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης καὶ νὰ ἐπινοήσουν ἕνα μῦθον ἐξηγοῦντα αὐτὸ τὸ φαινόμενον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀναπαύσεως, ὁ Δὸν Κιχώτης ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του καλλίτερα. Ἐσηκώθη, ἐνεδύθη καὶ κατέβη. Τὸ δὲ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ ἔκαμε, καθὼς εἶχον προείδῃ αἱ γυναῖκες, ἦτο νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Μὴ εὑρίσκων τὴν θύραν εἰς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπου συνήθως εὑρίσκετο, τὴν ἐζήτησε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, πασπατεύων μὲ τὰ χέρια του ὅλον τὸν τοῖχον καὶ ἀνοιγοκλείων τὰ μάτια ἀγωνιωδῶς, ὡς ἄνθρωπος ποῦ νομίζει ὅτι ἠμαυρώθη τὸ φῶς του. Ἐπὶ τέλους ἠρώτησε τί ἔγεινεν ἡ βιβλιοθήκη του.

— Ὤ, ἔκαμεν ἡ ἀνεψιά, ἡ ὁποία εἶχε μάθῃ τὸ μάθημά της ἀπέξω· βιβλιοθήκη δὲν ὑπάρχει πλέον. Μόλις ἐπέσατε ἄρρωστος, ἦλθεν ἐδῶ ἕνας μάγος ποῦ ἐπετοῦσε μέσα σὲ σύννεφα. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς βιβλιοθήκης σας, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ φειδιοῦ, ποῦ τὸ ἐκαβαλίκευε σὰν ἄλογο, καὶ μπῆκε. Δὲν ξεύρω τί ἔκαμεν ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ σὲ λίγες στιγμὲς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν στέγην, ἀφίνων τὸ σπίτι γεμᾶτο καπνούς. Τότε εἴδαμεν, ἡ σινιόρα-οἰκονόμος καὶ ἐγώ, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν πλέον οὔτε βιβλιοθήκη, οὔτε βιβλία.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἱστορικὸν ρόπτρον

Ἡ ἀγρία αὐτὴ μορφὴ εἶνε ἁπλούστατα τὸ χάλκινον ρόπτρον μιᾶς θύρας. Εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς βορείου εἰσόδου τῆς Μητροπόλεως τοῦ Durham. Ἄλλην φορά, κάθε ἐγκλήματίας καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ καταφθάνων νὰ δράξῃ αὐτὸ τὸ ρόπτρον, εὑρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ. Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν συλλάβῃ.

Βασιλικὸς βραχίων

Ἓν μέλος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἀγγλίας τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, ἔχει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τὸν θαυμάσιον αὐτὸν στιγματισμόν, τὸν ὁποῖον βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα μὲ πολλὰ χρώματα, ἐκτελεσθὲν ὑπὸ εἰδικοῦ καλλιτέχνου Ἰάπωνος.

Περίεργον περιλαίμιον

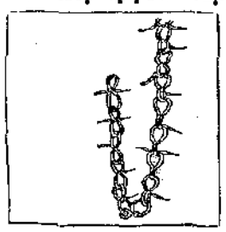

Τὸ περιλαίμιον αὐτὸ εἶνε σιδηροῦν καὶ γεμᾶτον ἐξοχὰς μυτεράς. Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Μεξικοῦ, ὅταν ἕνας ἄνδρας χάσῃ τὴν γυναῖκά του, ἢ μία γυναῖκα τὸν ἄνδρα της, ὁ χῆρος ἢ ἡ χήρα φορεῖ εἰς τὸν λαιμὸν τὸ κόσμημα αὐτὸ ἐπὶ ἓν ἔτος, διότι ἔχουν τὴν προλήψιν ὅτι βασανιζόμενοι, λυτρώνουν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας του τὸν νεκρὸν καὶ τῷ ἀνοίγουν τὸν παράδεισον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

(Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Παρ.διασίου Πτηνοῦ)

.Η. ΕΝ Α..Ν

Ζητεῖται νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη.

β') Παίγνιον

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΒΙ	ΛΑ	ΜΟ	ΜΕ	ΤΙ
Α	ΚΡΟ	ΠΟΥ	ΣΙΣ	ΚΙΗ
ΓΑΣ	ΣΥΛ	ΝΩ	ΜΙ	ΚΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν οἱ συλλαβαὶ οὗται ὥστε νἀποτελεσθοῦν τέσσαρα ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ μίαν λέξιν ἕκαστον.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυκλείδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***δεκὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσεις τοῦ 12ου φύλλου

α') Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.— β') Ἑβραῖοι, Φοίνικες, Βαβυλώνιοι, Ἀσσύριοι,

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ Β

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Μόλις γυρίσαμε ἀπ' τὴν ἐκκλησιά μὲ χίλιες εὐχὲς στὸ στόμα. Προσπαθούσαμε ὅσο τὸ δυνατὸν εὐθυμότερα νὰ περάσωμε, γιὰ νὰ πάῃ ὅλος ὁ χρόνος ἔτσι...

Εἶχα ἀκκουμβήσῃ στὸ παράθυρο κι' ἔβλεπα ἔξω τὰ χαρούμενα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς. Ἀκούω ἔξαφνα τὴν πόρτα νὰ κτυπᾷ. Ποιὸς εἶνε; λέγω καὶ τρέχω νὰ ἰδῶ, ὅταν ἀκούω μιὰ φωνὴ νὰ λέγῃ «Λίγο ψωμί» καὶ βλέπω ἕνα δυστυχισμένο πλασματάκι νὰ στέκῃ δειλὸ καὶ παραπονεμένο. Δώδεκα Μαΐους δὲν πιστεύω νὰ εἶχεν ἰδῇ ἀκόμη κι' ἐντούτο ς ἔβλεπες στὸ πρόσωπό του χυμένη μιὰ ἀπαγοήτευσι.

«Ἔλα, κάθισε λίγο νὰ σοῦ φέρω» τοῦ εἶπα. Μπῆκε, καὶ κάθησε στὴν αὐλή, πῆγα κι' ἐγὼ τοῦ ἔφερα ψωμὶ καὶ μερικὰ γλυκίσματα. Ἔκρυψε τὸ ψωμὶ μεσ' ἀπ' τὸ ποκαμισάκι του κι' ἔφαγε τὰ γλυκά. Ὅσω ἔτρωγε μ' ἐκύτταζε κι' ἔλεγε: «Τί ὄμορφα ποῦ εἶνε!» Ἀφοῦ ἔφαγε,— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;» τὸν ρωτῶ διότι ἐκ τῆς προφορᾶς του τὸ παιδὶ ἐφαίνετο ξένο.—Π' τὰ ἔρημα τὰ Γιάννενα!» μ' ἀπαντᾷ.— «Καὶ θὰ ἤλθες μὲ τὸν πατέρα σου;» τοῦ λέγω πάλιν.— «Ὄχι, πατέρα ἐγὼ δὲ γνώρισα· μονάχα μιὰ μάννα μὰ πέθανε κι' ἐκείνη· βρῆκα κι' ἐγὼ συντροφιὰ κι' ἤλθα νὰ γείνω γανοματῆς· ἀπὸ χθὲς μ' ἔστειλε ὁ μάστορης 'ς ἕνα χωριὸ μὰ μ' ἔπιασε βροχὴ κι' ἔμεινα· τώρα θὰ πηγαίνω μὴ μὲ μαλώσῃ π' ἄργησα». Μ' εὐχαρίστησε ἐκφραστικώτατα κι' ἔφυγε. Δὲν τὸ ἔβλεπα πλέον, ἀλλ' ἡ πρωτοχρονιά μου πέρασε μὲ τὴ σκέψι του Εἶχα διαβάσῃ κάπου ὅτι αἱ δυστυχίαι ἐπιτίθενται κατὰ συντάγματα. Τώρα τὰς ἔβλεπα νὰ ἐπιτίθενται καὶ εἰς αὐτό. Σκεφθῆτε. Ὀρφανό, ἀποξενωμένο, μικρό. Εἰς τί ἄρα γε νὰ ἔπταισε;

Φουσανέλλα τοῦ Βύρωνος

ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΑΙ

Εἶνε νὺξ ἀσέληνος. Μεγάλη σχεδία, πλήρης φελλάχων ἀνθρακέων, προσεγγίζει τὸ πλευρὸν τοῦ ἀτμοπλοίου. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας της εἶνε κρεμασμένοι φανοί, διαχέοντες τὸ ἐρυθρωπὸν καὶ καπνίζον φῶς των ἐπὶ τῶν μαύρων προσώπων τῶν ἀνθρώπων...

Πρέπει νὰ δώσουν μεγάλην ποσότητα ἀνθράκων εἰς τὸ ὑπερωκεάνειον καὶ ἡ ἐργασία ἀρχίζει. Νέφος κόνεως καθιστᾷ τὰ πάντα ἀδιάκριτα καὶ οἱ φελλάχοι ὑπὲρ ποτὲ μαῦροι, φαντάζουν ἀπαισίως.

Διὰ διπλῆς γεφύρας συγκοινωνεῖ τὸ ἀτμόπλοιον μὲ τὴν σχεδίαν. Μία σανὶς χρησιμεύει διὰ τοὺς ἀναβαίνοντας, ἑτέρα διὰ τοὺς καταβαίνοντας... Καὶ ἀνέρχονται ἢ κατέρχονται οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ βιοπαλαισταὶ μὲ ἰλιγγιώδη, τρομακτικὴν ταχύτητα, κινδυνεύοντες εἰς κάθε βῆμα νὰ κρημνισθοῦν. Καὶ ἔχουν ὡς μόνον σύντροφον εἰς τὸ κοπιῶδες ἔργον των, τὸ μονότονον ὡς νεκρῴσιμα ᾄσμα των...

Ἀληθεῖς βιοπαλαισταὶ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς, κερδίζουν τὸν ἄρτον των μὲ τὸ αἷμα των πλέον. Τὸ γλίσχρον ἡμερομίσθιον τὸ ὁποῖον λαμβάνουν,—πολλάκις ἐργαζόμενοι ἡμέραν καὶ νύκτα—τὸ κερδίζουν δίδοντες διὰ κάθε λεπτόν, μίαν ἴσως ὥραν τῆς ζωῆς των...

Γλυκεῖα Ἐλπὶς

ΤΟ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΓΜΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πῶς μὲ μι' ἀπειρη γλυκάδα τραγουδάει [χαρωπὰ
τὸ μικροῦλι κυματάκι κάτω στὴν ἀκρογιαλιά!

Πῶς στὸ βάθος κοκκινίζουν κι' ἐμμορφαίνουνε τὴ γῆ
τὰ βουνάκι' ἀπὸ τὸν ἥλιο πέρα στ' ὄμορφο νησί!

Πῶς θερμαίνει τὴν ψυχή μου καὶ μαγεύει τὸ πουλί,
π' ἀρχινάει ἐρωτεμένο νὰ σὲ ψέλνῃ, ὦ [χαραυγή!

Πῶς φυσάει τ' ἀγεράκι καὶ κουνάει τὰ [κλαδιά,
καὶ σὰν ἄτακτο παιδάκι, μοῦ χαλάει τὰ [μαλλιά!

Πῶς στὰ πράσινα λειβάδια τρέχει χα- [ρωπὸ τ' ἀρνί,
Καὶ πῶς χαίρεται ὅλ' ἡ πλάσι, πῶς κου- [νιέται τὸ δενδρί!

Ὦ! μικρό μου ἐκκλησάκι, μεσ' στὰ δενδρα [τὰ πυκνά,
πόσους ἀσημένιους στένους ἡ καμπάνα [σου σκορπᾷ!..

Οὐίλλης

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Κάθε βράδυ ποῦ πάω νὰ κοιμηθῶ, ὅταν εἶνε καλὸς καιρὸς κάθημαι λίγη ὥρα ἀκκουμπισμένος στὸ παράθυρο καὶ θαυμάζω τὸ ὡραιότατον θέαμα. Ἀλήθεια τὸ δωμάτιό μου ἔχει ὡραιοτάτην θέαν. Φαίνεται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Γαλατᾶ μὲ ὀλίγην θάλασσαν καὶ κάμποσον μέρος τῆς Σταμπούλ. Τὸ βράδυ ἰδίως, ὅταν εἶνε ἀναμένα τὰ φῶτα, εἶνε κάτι τι μεγαλοπρεπέστατον. Ὁ θόρυβος τῆς μεγαλοπόλεως ἀρχίζει νὰ καταπαύῃ, ἡ σελήνη ρίπτει τὰς ἀργυρᾶς της ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν κτιρίων, τῶν ὁποίων αἱ σκιαὶ φαίνονται γιγαντιαῖαι. Ὁ πύργος τοῦ Γαλατᾶ φαίνεται ὡς πελώριος σκοτεινὸς ὄγκος, καθὼς καὶ οἱ διάφοροι μιναρέδες.

Ἀκκουμπισμένος εἰς τὸ παράθυρο ρεμβάζω... Μακρὰν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς καὶ σκοτεινοὺς μιναρέδες τῆς Ἁγίας Σοφίας, πλανᾶται τὸ ρεμβῶδες βλέμμα. Ἡ φαντασία πετᾷ, ἵπταται εἰς χρόνους περασμένους, δυστυχίας καὶ θρήνου... Ὦ πόσον συγκινητικαὶ εἶνε αὐταὶ αἱ σελίδες τῆς ἱστορίας μας! Σελίδες λύπης καὶ δόξης. Ἐκεῖ ἡ φαντασία πετᾷ, καὶ σκέπτεται, τί ἄραγε σκέπτεται; Ποῖοι λογισμοὶ τὴν συνταράττουν; Ἄραγε ἢ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία, ἢ ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ προσδοκία; Ἀλλ' ὁ Ἕλλην δὲν ἀποθαρρύνεται... ἐλπίζει...

Δωδωναῖος

ΔΥΣΙΣ

Στὴν ἀγαπημένην Ἐξόριστον Ἀτθίδα

Περπατῶντας στὴν ταράτσα, μὲ δύο *ἀγαπημένες μου φίλες, ἐκυττάζαμεν τὸν* δύοντα ἥλιον.

Τὰ μικρὰ-μικρὰ συννεφάκια ποῦ εἶνε στὸ κάτω μέρος, γίνονται ἀσημένια, ἐνῷ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἶνε κατάχρυσον, τὰ πρόσωπά μας νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε ἀπὸ χρυσάφι, τριγύρω μας τὰ βουνὰ γίνονται κατάχρυσα, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα. Καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε ἕνα ἀπέραντον στρῶμα χρυσοῦ. Βλέποντας ἔτσι χρυσᾶ ὅλα γύρω μας, κάνομεν χρυσᾶ ὄνειρα νὰ πᾶμε νὰ μαζεύσωμεν χρυσάφι ἀλλά..... στόπ! Ὁ ἥλιος δύει!!! Τώρα ὁ οὐρανὸς χρωματίζεται μ' ἕνα ζωηρὸ κατακόκκινο χρῶμα, τὰ βουνὰ παίρνουν πρῶτα ἕνα ἀλόγλυκο ροδὸ χρῶμα καὶ ἔπειτα ἕνα ἔξοχο βιολέ. Ἡ θάλασσα δὲν εἶνε πιὰ τὸ ἀπέραντο στρῶμα χρυσοῦ, ἀλλὰ ἕνα ἀπέραντο στρῶμα τριανταφυλλένιο καὶ ὅλα ἐν γένει βάφονται μὲ ἀλόγλυκα χρώματα. Τώρα πλέον δὲν κάμνομεν ὄνειρα γιὰ χρυσάφι, ἀλλὰ λέμε ὅτι ὅλα αὐτὰ μόνον ἀπὸ ἕνα ζωγράφον μποροῦν νὰ χρωματισθοῦν. Τὸν ζωγράφον τῆς φύσεως!

Δούκισσα τοῦ Δάντσιν

ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΤΙΚΟΝ

Ἕνας ἄγγλος εἰς τὴν Κεϋλάνην, θέλων νὰ κάμῃ λουτρόν, παρεκάλεσεν ἕνα ἰθαγενῆ νὰ τοῦ δείξῃ ἓν μέρος τοῦ ποταμοῦ ἐλεύθερον ἀπὸ κροκοδείλους. Ὁ ἰθαγενὴς τὸν ὡδήγησε πλησίον τῆς ἐκβολῆς. Ὁ Ἄγγλος ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐλούετο μετ' ἀπολαύσεως, ἐνῷ ὁ ὁδηγός του τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ λουτρόν του, ὁ Ἄγγλος ἠρώτησε διὰ ποίαν αἰτίαν δὲν ὑπῆρχαν κροκόδειλοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

«Κροκόδειλος φοβᾶται καρχαρία» ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς Σιγγαλέζος· «πάρα πολὺ καρχαρίας ἐδῶ!»

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) *Νέλκε*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά. — Τάκη, μὴν κάνεις ἄτακτα σήμερα ποῦ μετάλαβες, γιατὶ δὲν κάνει νὰ σὲ δείρω...

Ὁ Τάκης : — Μὰ τὸ ξέρω, μαμμά, καὶ γι' αὐτὸ δὲν φοβᾶμαι...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1912

Οἱ ὅροι μεταβάλλονται

Διὰ νὰ ἔχῃ περισσοτέραν ζωηρότητα κ' ἐνδιαφέρον τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων τοῦ ἔτους, ἀπεφάσισα νὰ τροποποιήσω τοὺς ὅρους του ὡς ἑξῆς:

Θὰ γίνωνται ***τέσσαρες*** ψηφοφορίαι κατ' ἔτος. Αἱ μὲν τρεῖς πρῶται πρὸς ἀνακήρυξιν ***ὑποψηφίων ψευδωνύμων***, (μία διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς πρώτης τριμηνίας, ἄλλη διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς δευτέρας καὶ ἄλλη διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς τρίτης) ἡ δὲ τετάρτη καὶ τελευταία ***ὁριστική.***

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς πρώτης τριμηνίας, ἔπειτα τῆς δευτέρας καὶ τέλος τῆς τρίτης, θανακηρύσσονται ὡς ὑποψήφια ***εἴκοσι*** κάθε φοράν, ὅσα θὰ πλειονοψηφοῦν κατὰ τὰς μερικὰς ψηφοφορίας. Οὕτω θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ τέλος ***ἑξήκοντα*** ἐν ὅλῳ ὑποψήφια ψευδώνυμα καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ μόνον θὰ γίνεται ἡ τελευταία ὁριστικὴ ἐκλογή, ἡ ὁποία θἀναδεικνύῃ τὰ ***δέκα*** καλλίτερα πρὸς βράβευσιν.

Βραβεῖα ἐκλογέων κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας μερικὰς ψηφοφορίας δὲν θἀπονέμωνται. Μόνον θ' ἀνακηρύσσωνται οἱ ὑποψήφιοι. Εἰς τὴν τελευταίαν ὅμως ψηφοφορίαν θὰ βραβεύωνται καὶ οἱ ἐκλογεῖς *λαμβανομένων ὑπ' ὄψει καὶ τῶν τεσσάρων τωνψηφοδελτίων καὶ ἀθροιζομένων ὅλων τῶν ψήφων*, τὰς ὁποίας ἔχει λάβῃ καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας ψηφοφορίας (καὶ κατὰ τὰς μερικὰς καὶ κατὰ τὴν ὁριστικήν), ἕκαστον ἐκ τῶν ἀναγεγραμμένων εἰς τὰ ψηφοδέλτια αὐτὰ ψευδωνύμων. Ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀθροίσματος τούτου θὰ ὁρίζῃ τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου διὰ βραβεῖον ἐκλογέως. Ἑπομένως ***συμφέρον ὅλων εἶνε νὰ λαμβάνουν μέρος καὶ εἰς τὰς τέσσαρας*** ψηφοφορίας, διότι τότε ἔχουν τὴν μεγαλειτέραν πιθανότητα νὰ ἐπιτύχουν ὡς ἐκλογεῖς. Ἐπειδὴ δὲ κατ' αὐτὸ τὸ σύστημα θἀπονέμωνται εἰς τὸ ἑξῆς τὰ βραβεῖα τῶν ἐκλογέων, τὰ ψηφοδέλτια δὲν εἶνε ἀνάγκη νἀναγράφουν τὰ ψευδώνυμα ***κατὰ τάξιν προτιμήσεως***, ὅπως μέχρι τοῦδε, ***ἀλλὰ κατὰ σειρὰν ἀλφαβητικήν.***

Βραβεῖα Ψευδωνύμων καὶ Βραβεῖα Ἐκλογέων θἀπονέμωνται τὰ ἴδια ποῦ ἀπενεμήθησαν καὶ φέτος, τόμοι ἀξίας ἐν ὅλῳ διακοσίων δραχμῶν. [Τὰ γνωρίζετε ἀπὸ τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου φύλλου, θὰ τὰ ἐπαναλάβω δὲ εἰς τὴν προκήρυξιν τῆς τελευταίας ψηφοφορίας.] Ἐπίσης θὰ δικαιοῦνται νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα ὡς ἐκλογεῖς, δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον καὶ ἰσχύον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ ***λεπτῶν 10*** οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ ταδέλφια των, καὶ ***λεπτῶν 30*** οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί. Ἐκλέξιμα δὲ ψευδώνυμα θὰ εἶνε ὅσα θὰ ἐγκρίνωνται εἰς τὴν οἰκείαν στήλην τῆς ἀλληλογραφίας κατὰ τὰς [τρεῖς πρώτας τριμηνίας ἑκάστου ἔτους, διότι διὰ τὰ ψευδώνυμα τῆς τετάρτης (τὰ ὁποῖα εἶνε πάντοτε ὀλίγιστα), δὲν θὰ γίνεται ἰδιαιτέρα ψηφοφορία πρὸς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων, ἀλλ' ἡ γενικὴ καὶ τελευταία θὰ περιορίζεται μεταξὺ ***τῶν 60 ψευδωνύμων***, τὰ ὁποῖα θἀνακηρύσσωνται ὑποψήφια μὲ τὰς τρεῖς πρώτας ψηφοφορίας.

ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1912

Συμφώνως πρὸς τἀνωτέρω, προκηρύσσεται σήμερον ἡ πρώτη μερικὴ ψηφοφορία πρὸς ἀνακήρυξιν 20 ὑποψηφίων ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα τῆς Α' τριμηνίας τοῦ 1912.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα δηλαδή,—νέα ἢ ἀνανεώσεις—ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὰς «***Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων***» τῆς Ἀλληλογραφίας ἀπὸ **1ης** Δεκεμβρίου 1911 μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1912 (φυλλάδια 1—13) ἕκαστος θὰ ἐκλέξῃ δέκα, τα κατὰ τὴν γνώμην του ὡραιότερα, καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλῃ γραμμένα ***κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν*** εἰς ψηφοδέλτιον ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου γραφῆς, μεγέθους τετάρτου τῆς κόλλας, συντεταγμένον ὡς ἑξῆς:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1912

τοῦ (ἢ τῆς) .....

[Γράψε ἐδῶ τὸ ὄνομά σου καί, ἂν ἔχῃς, τὸ ψευδώνυμόν σου.]

Ἐκ τῶν Ψευδωνύμων τῆς Διαπλάσεως, τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν κατὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1912, μοῦ ἤρεσαν περισσότερον τὰ ἑξῆς ***δέκα,*** τὰ ὁποῖα ἀναγράφω κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

[Ἕπεται ὁ κατάλογος τῶν ψευδωνύμων, τὸ ἐν κάτωθεν τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἐκλογέως.]

Κάθε ψηφοδέλτιον ἐκλογέως μὴ ἔχοντος ψευδώνυμον, θὰ συνοδεύεται κατὰ τἀνωτέρω ἀπὸ ***δεκάλεπτον*** γραμματόσημον, ἂν εἶνε συνδρομητὴς ἢ ἀδελφὸς συνδρομητοῦ, καὶ ἀπὸ ***τριακοντάλεπτον*** ἂν εἶνε ἀγοραστής.

Ἡ διαλογὴ τῆς Α' αὐτῆς ψηφοφορίας θὰ μᾶς δώσῃ τοὺς 20 πρώτους ὑποψηφίους διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογήν.

Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου ἐ. ἔ τὸ βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 29 Φεβρουαρίου 1912

«ΠΟΥ εἶνε τοῦ *Ἀφρόκρινου* τὰ σημαντικὰ ποιήματα; Ποῦ εἶνε τοῦ *Φαιδροῦ* *Ἀδάμαντος* τὰ χωριάτικά διηγήματα; Τί γίνονται καὶ δὲν σοῦ στέλλουν; Μὴν ἐμεγάλωσαν;...» Αὐτὰ ἐρωτᾷ ὁ *Ἕσπερος*— αὐτὰ ἐρωτῶ κι' ἐγώ.

Βεβαίως, *Γενναιόψυχε Ἠπειρῶτα*, εἰμπορεῖς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλ' αὐτὰ καὶ σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς. Χρήματα εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἀπὸ τὸ πλησιέστερον ταχυδρομικὸν γραφεῖον, ὁσάκις σοῦ δίδεται εὐκαιρία.

Τριανταφυλλάκι, διὰ τὸ «Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰμπορεῖς βεβαιότατα νὰ ἐγγραφῆς ἀπὸ τώρα. Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν. Ἡ δὲ Ἀγγελία ἐξεδόθη ἕνα μῆνα πρίν, διὰ νὰ ἔχουν καιρόν, ὅσοι θέλουν νἀποκτήσουν τὰ βιβλία, νὰ οἰκονομήσουν τὰ χρήματα, διότι, ξεύρεις, ὅλοι δὲν τὰ ἔχουν πρόχειρα. Ὅσοι ὅμως τὰ ἔχουν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας.

Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, *Καμίλλη Ριονσαί*, δὲν ὑπάρχει μορφωμένος ἄνθρωπος ποῦ νὰ μὴν ὑπῆρξε συνδρομητής μου καὶ ἀναγνώστης μου. Ὅσοι ἀκούονται σήμερον, εἰς ὅλα τὰ στάδια, ἀπὸ ἐδῶ ἐπέρασαν, ἀπὸ ἐδῶ ἐβγῆκαν.

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔγεινεν, *Ἐκπεντρικέ*, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλῃς ἄλλο τετράδιον. Σοῦ εὔχομαι νὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὰς εἰσαγωγικάς σου ἐξετάσεις καὶ νὰ σὲ ἰδῶ μεθαύριον ἀξιωματικὸν τοῦ Ναυτικοῦ.

Ὅταν ἦτο μικρὴ ἡ *Κρητικοπούλα*, εἶδε μίαν φορὰν τὸν «Δὸν Κιχώτην» εἰς τὸ θέατρον καὶ ὅμωλα τὸν ἔξεκαρδίσθη ἀπό τὰ γέλια. Φανταθῆτε λοιπὸν μὲ τί εὐχαρίστησιν τὸν διαβάζει τώρα. Ἀλλὰ καὶ ποτὸς δὲν εἶνε ἐνθουσιασμένος μὲ αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα;

Ζεφυρῆτις, τὰς λύσεις τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν δὲν πρέπει νὰ τὰς γράφῃς ἐπὶ χάρτου τῶν Λύσεων ἀλλ' ἐπὶ κοινοῦ, διὰ νὰ μὴν ἀνακατεύωνται μὲ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ὅπως συνέβη μὲ τὰς λύσεις σου τοῦ 9ου, 10ου καὶ 11ου φυλλαδίου.

Ἠρωΐς τοῦ 21, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα. Θεωρῶ ἀντιπαιδαγωγικὰ τὰ μεμψίμοιρα ἐν γένει καὶ τἀπαισιόδοξα καὶ δι' αὐτὸ ἀποφεύγω νὰ δημοσιεύω τέτοια, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

Καθόλου ἄσχημα δὲν ἐπῆγε φέτος τὸ ξεσπάθωμά σου, *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας καὶ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιόν σου περὶ ἱδρύσεως Μικροῦ Συλλόγου, διότι εἰς τὴν νῆσόν σας δὲν ὑπάρχει κανείς. Ἡ φωτογραφία τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ δημοσιευθῇ.

Νὰ καὶ ὁ *Φοῖβος*. Ὁ πρῶτός μου Πράκτωρ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Θὰ διαδώσῃ τὸ περιοδικόν μας καὶ μεταξὺ τῶν Ἑλληνοπαίδων τοῦ Νέου Κόσμου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖ δραστηρίως. Τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Ὁ Θαλῆς, ἐνθουσιώδης μου φίλος, μοῦ περιγράφει μὲ πόσην ἀπληστίαν μὲ διαβάζει. Καὶ εἰς τὸ τέλος προσθέτει. «Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ὅτι παραμελῶ τὰ μαθήματά μου. Κάμνω ἐπιμελῶς καὶ τὰ δύο. Καὶ τὴν Διάπλασιν καταπτρώγω καὶ τὰ διάφορα μαθήματά μου μανθάνω. Εὖγε! ἔτσι κάμνουν ὅλα τὰ καλὰ παιδιά.

Ἐλληνικὴ Θεότης, σήμερα μόνον ἔλαβα ἕνα γραμματάκι σου μὲ ἡμερομηνίαν 30 Ἰανουαρίου. Δὲν ἤξευρω κ' ἐγὼ πῶς συνέβη. Εἰς τὴν ἐρώτησίν σου περιττὸν νἀπαντήσω, διότι τ' Ἀποτελέσματα τὰ εἶδες. Ὁ *Μαῦρος Γάτος* δὲν ἐνθυμοῦμαι πιὰ πῶς ἐλέγετο. Εἶνε τόσος καιρός!

Αὐτὸ συνέβη, *Ἐξόριστε Ἀτθίς*. Ἐξανάστειλες τὸ διηγηματάκι σου, κ' ἐγὼ κατὰ λάθος ἐφύλαξα τὸ παλαιόν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τῶν νέων. Ἔτσι ἐκλησράθη δύο φορές. Χαιρετίσματα εἰς τὴν *Κολόμπαν*.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου* (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Λουλουδὶ τοῦ Βράχου*, *Ἀν. Π. Καλφάκη*, *Σαντεκλαίρ* (δὲν εὐδύνομαι διὰ τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας, ὅταν δημοσιεύῃ κανεὶς ἐκεῖ μίαν ὑπόσχεσιν καὶ δὲν τὴν τηρῇ') *Υἱὸς Στοργῆ*, *Συλβία*, *Γοργὼ* (τί ὡραῖο γράψιμο!) *Γυνοκάραμα*, *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας* (γιατὶ μὲ δύο ταῦ;) *Μικρὰ Ἀριστοκράτις*, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* (εἶνε κορίτσι) καὶ *Ἀπηλπισμένη Κόρη*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἀνοιξιάτικες Ἐμμορφιές» τῆς *Ἠχοῦς τῆς Καρδιᾶς*—«Τὸ πουλάκι» τοῦ *Ἑσπέρου*—«Τὸ σκυλὶ καὶ τὸ γατὶ» τοῦ *Τριαν-*

ταφυλλάκι'—«Γιατί ἀρά γε;» τοῦ *Ἐκκεντριωῦ* — «Ἡ Σέλις» καὶ ἡ «Πεταλούδα» τῆς *Συλβίας*· —«Δειλ)ῆ Εἰκόνα» τῆς *Κρητικοπούλας*·—«Τὸ μπαλόνι» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*· —Ἀνέκδοτα ἱστορικὰ καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Κοσμοκράτωρ» (τόσον ἐκτενὲς ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ·)—«Ζωὴ καὶ Ψυχὴ» ἀτεγνον·) —«Ἰαπωνικὴ Ταπεινοφροσύνη (γνωσταὶ ὑπερβολαί, λεγόμεναι διὰ τοὺς Κινέζους·)—«Ἡ ἀνοιξις» (κοινὸν· ἔπειτα, τὴν ἀνοιξιν γίνονται τὰ μῆλα;)—«Ὁ Σπόρος μας» (θὰ ἦτο κατάλληλον δι' ἐφημερίδα·)—Ἄλλα μικρὰ διάφορα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ληθαργωμένο Φεῦδι, α. (Χ.Φ.) *Καμίλλη Ριονσαί*, κ. (σᾶς ἀρέσει;) *Αὐτοκράτειρα Εὐγενία*, κ. (Μεγαλειοτάτη!!) *Φτέρη*, κ. (σᾶς ἀρέσει;!) *Δοξασμένη Σημαία* κ. (Κ.Ο.) *Ζορλομανδύας*, α. (Σ.Λ.) *Ἄλκησις* κ. (Χ.Ψ.) *Νύμφη τῆς Ἀβύδου*, κ. (Α.Ρ.) *Σουσουράδα*, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Εἶμαι Ζακυνθία, κ. *Δουλοῦδι τοῦ Βράχου*, κ. *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Καμίλλη Ριονσαί* (1) μὲ *Μαραμένην Φύσιν*, *Ἀλατσατιανὴν Μεξικάναν*, *Ρεζεντάν*, *Μελάχραν*, *Κολόμπεν*—τὸ *Δουλοῦδι τοῦ Βράχου* (3) μὲ *Μαζαμένο Φοῦλι*, *Σωφραζέτταν*, *Συλβίαν*, *Κοσμοκράτορα*, *Φοῦλι*· —ὁ *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας* (0) μὲ *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα*, *Καστελλίαν Πηγήν*, *Ἰνώ*, *Ἑλληνόπαιδα*·— ἡ *Φτέρη* (3) μὲ *Ἐξόριστον Ἀθῆδα*, *Μαραμένην Φύσιν*, *Ρεζεντάν*, *Ραχήλ*, *Κολόμπαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς *φίλους της*: *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς* (ἔστειλα·) *Περιστεραν τοῦ Νῶε* (διότι τὰ ἐγκρινόμενα εἶνε πολλὰ καὶ κάθε φορὰν ἐκλέγονται ὀλίγα διὰ κληρου·) *Ἰλυκεῖαν Ἑλλάδα* (ἔχει καλῶς·) *Ἄρην* (σιγά - σιγά θὰ συνειθίσῃς· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής·) *Παν. Δ. Μαν.* (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ·) *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* (χαίρω ποῦ ἔγενες καλά· στεῖλέ τας·) *Φώκολον* (τόμον ἔστειλα·) *Γέρω-Θωμᾶν* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* (ὄχι, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλην φωτογραφίαν· βραδεῖον ἔστειλα.) *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο* (ποῦ ἔτύπωσε κόψιμα τὰ ἐπισκεπτήρια μὲ τὰ ψευδώνυμόν του· ὄχι, τὸ παλαιόν σου δὲν κυκλοφορεῖ·) *Ἀσπλαγχνη Καρδιὰ* (χαίρω ποῦ λαμβάνεις τώρα τακτικὰ τὰ φυλλάδια καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (εἰμπορεῖς νὰ θαυμάζῃς τοὺς ἀρχαίους, ὄχι ὅμως καὶ νὰ περιφρονῇς τοὺς νεωτέρους·) *Ὡραιοπαθῆ* (καλλίτερα λοιπὸν ἀπὸ τώρα· περαστικά·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἔστειλα·) μετὰ τὴν ἐπιμονήν, κάτι θὰ κατορθώσῃς καὶ σὺ γιὰ τὸ ξεσπίθωμα·) *Σπυρ. Δ. Μαρ.* (ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ δίδει ὅλας τὰς σχετικὰς μὲ τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας πληροφορίας·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ἔχει καλῶς·) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Κων. Παυλ.* (ἔστειλα·) *Πλοίαρχον Νέμον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι τώρα ποῦ τὸ φύλλον πωλεῖται 10 λεπτά, ἡ ἔκδοσις δεκαεξασελίδων εἶνε ἀδύνατος· διὰ τοῦτο οἱ «Κυριακαὶ» πρὸς τὸ παρὸν διεκόπησαν·) *Αἰν. Μεταξ.* (χαριτωμένο τὸ γράμμα σου· δὲν θὰ πέρῃς καὶ ψευδώνυμον νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά:) *Παρήγορον Ἄγγελον* (περαστικὰ στὸ ἀνεψάκι·) *Ἀπρόμπτον Λέοντα* (ἰδὲ τὸν «Ὁδηγόν·») *Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (θερμὰς εὐχαριστίας·) *Βαρελότο* (διὰ τὰ μικρὰ ἱστορικὰ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα, Π. Πνεύματα κτλ. δὲν εἰμπορῶ νὰ δίδω λόγον· ποῦ τόπος! ὥστε περίμενε καὶ ἔλπιζε·) *Περσέα* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· πῶς ἀπονέμονται τὰ βραβεῖα τῶν Λύσεων, ἐξηγεῖ ὁ Ὁδηγός, Κεφ. Δ' § 8·) *Ἀριστείδην Κασιρ.* (ποῦ εἶνε τόσον μικρός, ὥστε μόλις γράφει μὲ μολύβι·) *Ἄνθος τοῦ Λεβάντη*, *Φυσιολάτριδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Γόρδιον Δεσμόν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἀπριλίου).

125. Δεξίγριφος

Ὀρυκτὸν ἐκ τῶν κοινῶν
Μ' ἕνα σύμφωνον ἑνώνεις
Καὶ μιὰν χώραν μακρυνὴν
Χρυσοφόρον φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

126. Στοιχειόγριφος καὶ Ἀναγραμματισμὸς

Ἐ'μαι πρᾶγμα ποῦ ζυγίζω,
Ἄλλ' ἀμέσως θὰ σαλπίσῃς,
Ἕνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέσῃς
Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀζέως

127. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε ἰῶτα, βάλε ἦτα
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴν στιγμή,
Μίαν πόλιν τῆς Σερβίας
Στεγανόπουν νὰ γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Κρήτης

128. Συλλαβικὸν Μωσαϊκὸν

Ὁ Ὄλυμπος κ' ὁ Κίσσαβος
Βοῦν' ἄλλο θὰ γεννήσουν,
Ἂν ἀπὸ μία συλλαβὴ
Καθένας τοὺς δανείσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆ

129. Γωνία

┼ * * * * = Πρόσωπον τ. Π. Γραμῆς
* ┼ * * * = Ἐδώδιμον.
* * ┼ * * = Ποταμός.
* ┼ * * * = Ὄρος νήσου.
┼ * * * * = Ὀπωρικόν.

Οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Παλαιστίνης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάπαγάλου τοῦ Τσάρου

130. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Περίφημος πόλις.
2 3 0 7 = Χρήσιμον εἰς τὰ πλοῖα.
3 9 0 7 = Μέρος τοῦ λόγου.
4 0 9 3 1 6 = Ποιητής.
5 1 4 6 = Στενὸς συγγενής.
6 7 0 4 6 = Νῆσος.
7 8 0 6 = Ἀγώνισμα.
8 2 3 4 6 = Νῆσος.
9 8 1 4 6 = Οὐράνιον σῶμα.
0 7 3 1 7 = Ὄνομα γυναικός.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

131—135. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πύργος, παγίς, ἀτμός, ἀκτίς, πόθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγνώστου

136. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν πολιν τῆς Ἑλλάδος:

1. Ζῶον ἄγριον. 2. Νῆσος αὐτόνομος. 3. Φυτὸν τοῦ ἀγροῦ εὐῶδες. 4. Χώρα τῆς Παλαιστίνης. 5. Πόλις τῆς Ἠπείρου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριλλοκούλουδο τοῦ Κάμπου

137. Μικτὸν

ω - πρτν - α - πθμτ - ω - πσνν - ευια

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ θερμῶς ἅπαντας τοὺς ψηφίσαντές με. — Δάφνης Στέφανος.

Δ ἰς Ε.Ρ., γράψατε διεύθυνσίν σας.
Ἀνδρ. Ι. Ξένος. (ΙΒ', 49)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 121)

ΑΘΗΝΩΝ: Φρ. Ι. Πάτκος, Β. Μαυρόπουλος, Βλαδ. Δ. Λαζαρίδης, Β. καὶ Ὄλγα Νικολάου, Ἕλλη Μέμτσα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Ι. Μπαρμπαρέσος, Ἀνδρ. Λ. Δρίτσας, Μαρίκα Σ. Κ. Ἀσίμπρου, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Φλώρα Α. Μουσταῖζῆ, Δημ. Παπανικολάου, Ἀν. Δ. Τσολάκας, Ι. Ἀβδελόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Κούτσικος, Σπ. Ἐμ. Κάτσικας, Παν. Δ. Μανώλης, Φ. Δ. Χατζηκώστας, Ἀθ. Χ. Σακαβάλας.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Νικ. Γ. Σαπερόπουλος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Μπαγδατόπουλος, Ἰωάν. Δ. Ξανθός.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Γόργώ, Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου, Βασιλικὴ Κ. Βεντούρα, Γαλάτεια.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βασ. Δ. Οἰκονομόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σιλβρίδης, Ἄννα Σηλυβρίδου, Νασ. Β. Μπεκιάρης, Γεωρ. Δήμος, Στεφ. Δ. Καρασσός, Χρ. Ζ. Καραμπέτσος.

ΑΙΜΝΗΣ: Μιλτ. Ἀθ. Δημούλας, Ι. Ε. Μπελλάρας, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Ἀντ. Σάτρας, Ι. Σ. Χαρίτων.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μιχ. Χ. Δημόπουλος, Πρίγκιψ τῶν Μεδίκων, Τάκης Νταβέλης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κοραλλία Κ. Καστρίτου.

ΠΑΤΡΩΝ: Χαρ. Α. Κουβελιώτης, Ἀντιμάνη, Γιαν. Β. Παπανικολάου, Κ. Ι. Φαρμακίδης.

ΣΥΡΟΥ: Δημ. Γ. Βελισσαρόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Δικλοῦς Μενεξές.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κωνστ. Ι. Δρίνης.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Δ. Καρασσοῦ.

ΥΔΡΑΣ: Ἀννίτσα Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἔνδοξος Ἰωλαΐς, Μαρία Γ. Σέρμπου, Σοφία Κοζαδίνου, Ζεφυρίτις, (9, 10, 11, 12).

ΚΑΛΑΙΠΟΛΕΩΣ: Ξανθομάλλης, (10, 11), Παρήγορος Ἄγγελος.

ΚΩΝ]ΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς, Βερενίκη Σ. Νικολαΐδου, Μαρία Δουκέλλη, Μαία Ἀνδρειωμένου, Ἀναστασία Καλφάκη, Αἰκατερίνη Μεταξοπούλου, Θεανὼ Γκύκα, Εὐλαλία Κρητικοῦ.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ἀθανασία Γρ. Δάρρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΙΩΑΝ. Δ. ΞΑΝΘΟΣ ἐν Ζακύνθῳ, ΒΛΑΔΗΜΗΡΟΣ Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις Πρώτυπον Ἐκπαιδευτηρίον Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 14, καὶ ΜΙΧ. Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Ναυπλίῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος, ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου

ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Ψυχοπατέρας — Τρίτος — Κωμωδία τοῦ Θανάτου — Μυστικὸ Κοντέσσας Βαλέραινας. — Φωτεινὴ Σάντρη. — Στέλλα Βιολάντη. — Ραχήλ. — Πειρασμός. — Ψυχοσάββατο. — Χειρουδείμ.]

Κάθε Τεῦχος, δεκαπενθήμερον, θὰ περιέχῃ ἀπὸ ἓν ὁλόκληρον ἔργον, καὶ θὰ στοιχίζῃ εἰς τοὺς ἐγγραφομένους ἀπὸ τώρα συνδρομητάς.

ΜΟΝΟΝ 80 ΛΕΠΤΑ

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2247